

rådet vil stå for, hvis det ellers kan klare det, at vende tilbage til Folketinget med et lovforslag om bofællesskaber som et af de nye botilbud til den danske befolkning.

Både hr. Villy Søvnald og hr. Søren Søndergaard var inde på nogle betænkeligheder. Men nu kan man jo have betænkeligheder af mange slags. Det vil jeg gerne sige. Man kan også se skygger for sig, som ikke eksisterer. Det vil jeg gerne have lov til at sige, og da både hr. Villy Søvnald og hr. Søren Søndergaard nævnte ordet diskrimination, er jeg nødt til allerede nu at sige, der findes ikke nogen diskrimination i lovforslaget. Og jeg kan hilse hr. Søren Søndergaard og sige, at det kommer heller aldrig nogen sinde til at eksistere i de forsøg, der skal laves. Det er for at forebygge diskrimination, og se, det er jo noget andet.

Det, jeg mener med diskrimination, er altså, at der i de forsøg skulle være en antydning af, at vi skulle diskriminere nogen som helst befolkningsgruppe, det være sig sindslidende, det være sig alkoholikere, det være sig enlige mødre, det være sig flygtninge og indvandrere. Det bliver der ikke tale om, og der kan ikke blive tale om det, for vi har lige haft en lille diskussion om internationale konventioner, og det står der for øvrigt også i lovforslaget, så det giver sig selv. Men man har alligevel nogle frihedsgrader, hvis vi får instrumentet til at fungere.

Og må jeg så sige, hvad forudsætningen er. Det skal vi lige have med. Forudsætningen er, at boligselskaberne og boligforeningerne sammen med kommunerne bliver enige om at lave sådan et forsøg, og selv når de er blevet enige, skal det godkendes hos boligministeren, og det kan man jo, vil jeg gerne sige til hr. Søren Søndergaard, have fuld tillid til for nærværende, men man kan jo aldrig vide, hvad der sker fremover. Det er jo derfor, man har nogle betænkeligheder, og det får vi da afklaret i forbindelse med udvalgsarbejdet. Jeg synes, at her ligger nogle incitamenter, som ligger i klar forlængelse af det, som både Enhedslisten og faktisk også SF har arbejdet for på de boligsociale og boligpolitiske områder. Det vender vi tilbage til.

Jeg vil også gerne sige til hr. Søren Søndergaard, at det ikke er et spørgsmål om at haste nogle ting igennem, men det er et spørgsmål om at få afdækket nogle af de problemstillinger, som er rejst og dermed tilkendegivet over for udvalget. Og naturligvis vil udvalget også have mulighed for at kontakte både den ene og den anden organisation, og de skal såmænd nok

også komme af sig selv. Det vil jeg se frem til med tryghed, for jeg er sikker på, at de også vil have de positive briller på og kunne se, at her løber vi ikke panden imod en mur, men her begynder vi at arbejde mere konstruktivt med nogle muligheder, som vi måske skulle have taget i brug noget tidligere.

Jeg vil også gerne nævne et par enkelte ting her til sidst. Det er spørgsmålet om Byggeskade-fonden. Det var jeg meget glad for, at hr. Kim Behnke var positiv over for, men det var så kun det ene element; vi manglede jo fire andre foruden det andet. Byggeskade-fonden er klar, for vi har konstateret, at hvis der går fem år, inden vi vurderer skaden, så har skaden, der måske er sket, udviklet sig. Derfor er det vigtigt, man går ind på et tidligere tidspunkt, så vi minimerer udgifterne.

Og endelig med hensyn til ungdomsboliger. Ja, det er da korrekt, at man i juli og ikke mindst i august-september kan få den ene alarmerende efterretning efter den anden om, at nu mangler der ungdomsboliger. Jeg vil gerne sige, at det gør der, men det afhænger af, hvor det er henne. Og dér må vi sige, som også hr. Hans Peter Baadsgaard gjorde opmærksom på, at det står jo kommunerne frit for at bygge det antal ungdomsboliger, de vil. Der er ingen kvote på. Samtidig vil jeg også henlede opmærksomheden på, at vi faktisk ved vedtagelsen af loven om almene boliger klart fik præciseret, at man også kunne skifte fra det ene til det andet, altså fra ældreboliger til ungdomsboliger, hvis der ikke var andre behov.

Og må jeg så sige til hr. Kim Behnke, som desværre har forladt salen, at man kunne jo godt tænke sig, at nogle kommuner ville lave et forsøg, hvor de siger, at de kunne omdanne nogle af de større lejligheder til bofællesskaber for unge, som også mangler lejligheder. Det var jo en af de ting, vi kunne prøve, som selvfølgelig dels vil minimere det behov, der er – det er klart – dels vil give en anden beboersammensætning og dermed sætte nogle aktiviteter i gang, og dermed igen styrke de ressourcervage.

Så de ting vil jeg gerne tilkendegive.

Må jeg så, når jeg nu har lejligheden til det – det er jo ikke så tit – sige til fru Inger Marie Bruun-Vierø: Jeg er meget glad for de bemærkninger, der kom fra Københavns Kommune; jeg har jo selv været med til at godkende forsøget ude på Tingbjerg og ude ved Dyveke Vænge. I Københavns Kommune er man meget opmærksom på at prøve at udnytte de muligheder, der